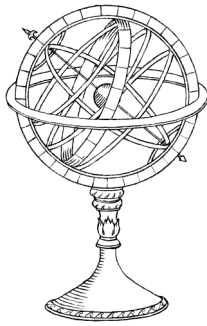

Lucinda Riley

Skuggsystemen

STARS BERÄTTELSE

Översättning av
Gabriella Andersson

B A Z A R

AV LUCINDA RILEY HAR TIDIGARE
UTGIVITS PÅ SVENSKA:

Midnattsrosen, 2017

De sju systrarna, 2017

Stormsystemen, 2018

*Tennyson-citatet på sidan 74 är översatt/tolkat av
Hjalmar Edgren (1902) Locksley Hall.*

*Citatet ur ”Profeten” på sidan 38 är översatt av
Hans-Jacob Nilsson.*

www.bazarforlag.se
infose@bazarforlag.com

Det engelska originalets titel: *The Shadow Sister*
Copyright © Lucinda Riley, 2016
Copyright © svensk översättning: Bazar Förlag AB, 2018
Översättning: Gabriella Andersson
Svensk redaktion: Redaktörspoolen AB
Omslagsdesign: UNO Werbeagentur München
Omslagsfoto: FinePic®, München
Anpassning av omslaget: Nic Oxby
Författarfoto: Lana Pinho
Sättning: Hamar Maskinsetteri
Tryck: ScandBook, Falun 2018

ISBN 978-91-7028-517-2

Till Flo

*Men låt det finnas rymd i er samvaro.
Och låt himlens vindar dansa mellan er.*

KHALIL GIBRAN

Personförteckning

ATLANTIS

Pa Salt – *systrarnas adoptivfar (avliden)*

Marina (Ma) – *systrarnas förmyndare*

Claudia – *hushållerska på Atlantis*

Georg Hoffman – *Pa Salts advokat*

Christian – *skeppare*

SYSTRARNA D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alcyone)

Star (Asterope)

CeCe (Celaeno)

Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (saknas)

Star

Juli 2007

Astrantia major
(stjärnflocka – Apiaceae-familjen)

Namnet härrör från det latinska ordet för ”stjärna”

JAG KOMMER ALLTID ATT MINNAS exakt var jag var någonstans och vad jag gjorde när jag fick veta att min far hade dött ...

Med pennan fortfarande svävande över papperet tittade jag upp på julisolen – eller åtminstone den lilla stråle som hade lyckats leta sig in mellan fönstret och den röda tegelväggen några meter framför mig. Alla fönster i vår pyttelilla lägenhet vette ut mot denna trista yta och trots det vackra vädret var det mörkt inomhus. Så oerhört olikt mitt barndomshem Atlantis, på Genève sjöns strand.

Jag insåg att jag hade suttit exakt där jag satt nu när CeCe hade kommit in i vårt ynkliga lilla vardagsrum för att berätta för mig att Pa Salt var död.

Jag lade ifrån mig pennan och gick för att hålla upp ett glas vatten från kranen. Det var klabbigt och kvavt i den tryckande hettan och medan jag drack tänkte jag på det faktum att jag inte *behövde* göra det här – utsätta mig för smärtan i att minnas. Det var Tiggy, min lillasyster, som hade föreslagit det när jag träffade henne på Atlantis precis efter att Pa hade dött.

”Älskade Star”, hade hon sagt när några av oss systrar hade varit ute på sjön och seglat, för att tänka på något annat än vår sorg. ”jag vet att du tycker att det är svårt att prata om hur du känner. Jag vet också att du är fylld av smärta. Du kan väl skriva ner dina tankar?”

På planet hem från Atlantis för två veckor sedan hade jag funderat på vad Tiggy hade sagt. Och nu på morgonen var det just det jag hade försökt göra.

Jag stirrade på tegelväggen och tänkte syrligt att den var en per-

fekt metafor för mitt liv just nu och det fick mig åtminstone att le. Och leendet förde mig tillbaka till det repiga träbordet som vår skumma hyresvärd måste ha köpt för en spottstyper i en lumpbod. Jag satte mig ner igen och tog upp den eleganta bläckpenna som Pa Salt hade gett mig på min tjuogoettårsdag.

”Jag tänker inte börja med Pas död”, sa jag högt. ”Jag tänker börja med när vi kom hit till London ...”

Smällen från ytterdörren fick mig att rycka till och jag visste att det var min syster, CeCe. Allt hon gjorde var högljutt. Det verkade vara omöjligt för henne att ställa ner en kaffekopp utan att det smällde till i underlaget och innehållet rann över. Hon hade heller aldrig tagit till sig uttrycket ”inomhusröst” och pratade så högt att Ma en gång, när vi var små, hade blivit så orolig att hon hade sett till att CeCe fick göra ett hörselprov. Självklart var det inget fel på hennes hörsel. Det var faktiskt precis tvärtom – den var överutvecklad. Det var inget fel på mig heller, skulle det visa sig, när Ma ett år senare tog med mig till en talpedagog eftersom hon var orolig över att jag knappt pratade.

”Hon har ord där inne, hon föredrar bara att inte använda dem”, hade pedagogen förklarat. ”Hon kommer att göra det när hon är redo.”

I ett försök att kommunicera med mig hade Ma lärt mig grunderna i det franska teckenspråket.

”Så när du vill eller behöver något”, hade hon sagt, ”kan du använda det för att berätta för mig hur du känner. Och så här känner jag för dig just nu.” Hon pekade på sig själv, lade händerna i kors över sitt hjärta och pekade sedan på mig. ”Jag – älskar – dig.”

CeCe hade snabbt också lärt sig det, och det som till en början var menat som ett sätt att kommunicera med Ma hade vi utvecklat till att bli vårt alldeles eget privata språk – en blandning av tecken och påhittade ord – som vi använde när det var människor i närheten. Vi hade njutit av det förvirrade uttrycket i våra systrars ansikten när jag hade tecknat en fräck kommentar över frukostbordet och vi sedan hade brustit ut i hejdlöst fnitter.

När jag blickade tillbaka kunde jag se att CeCe och jag hade vuxit

upp och blivit varandras raka motsats: ju mindre jag pratade, desto högre och oftare talade hon åt mig. Och ju oftare hon gjorde det, desto mer sällan behövde jag säga något. Våra personligheter hade helt enkelt blivit överdrivna. Det spelade ingen roll när vi var barn, inklämda mitt i syskonskaran på sex systrar, för vi hade ju haft varandra.

Problemet var att det spelade roll nu ...

”Vet du vad? Jag har hittat den!” CeCe kom infarande i vardagsrummet. ”Och vi kan flytta in om några veckor. Byggaren har fortfarande några detaljer kvar att fixa, men det kommer att bli fantastiskt när det är klart. Gud, vad varmt det är här inne. Jag längtar verkligen härifrån.”

CeCe gick ut i köket och jag hörde bruset när kranen vreds på för fullt, och jag visste att vattnet förmodligen hade stänkt över hela bänken som jag så noggrant hade torkat av tidigare.

”Vill du ha lite vatten, Sia?”

”Nej, tack.” Trots att CeCe bara använde det när vi var ensamma, störde jag mig på smeknamnet som hon hade hittat på åt mig när vi var små. Det kom från en bok som Pa Salt hade gett mig i julklapp, *Sagan om Anastasia*, om en ung flicka som bodde i skogen i Ryssland och upptäckte att hon var en prinsessa.

”Hon ser ut som du, Star”, hade den femåriga CeCe sagt när vi tittade på bilderna i sagoboken. ”Du kanske också är en prinsessa – du är så söt och du har guldigt hår och blå ögon. Så jag tänker kalla dig ’Sia’. Och det passar perfekt med ’Cee’! Cee och Sia – tvillingarna!” Hon hade klappat händerna av förtjusning.

Det var först senare, när jag hörde den *riktiga* historien om den ryska kungafamiljen, som jag förstod vad som hade hänt Anastasia Romanova och hennes syskon. Det hade inte alls varit någon saga.

Och jag var inte ett barn längre, utan en vuxen kvinna på tjugosju år.

”Jag bara vet att du kommer att älska lägenheten.” CeCe kom tillbaka in i vardagsrummet och sjönk ner på den slitna skinnsoffan. ”Jag har bokat visning åt oss i morgon. Det är en jäkla massa pengar men jag har råd med det nu, framför allt eftersom mäklaren sa att

det är kaos i Londons finansdistrikt. De vanliga köparna står inte i kö just nu så vi kom överens om ett rabatterat pris. Det är på tiden att vi skaffar oss ett riktigt hem.”

Det är på tiden att jag skaffar mig ett riktigt liv, tänkte jag.

”Ska du köpa den?” sa jag.

”Ja. Om du gillar den, vill säga.”

Jag var så häpen att jag inte visste vad jag skulle säga.

”Hur är det med dig, Sia? Du ser trött ut. Sov du inte bra i natt?”

”Nej.” Trots att jag kämpade emot fick jag tårar i ögonen när jag tänkte på de långa, sömnlösa timmarna som hade släpat sig fram mot gryningen och då jag hade sörjt min älskade far, fortfarande oförmögen att fatta att han var borta.

”Du är fortfarande i chock, det är därför. Det hände trots allt för bara några veckor sedan. Du kommer att må bättre, jag lovar, framför allt när du har sett vår nya lägenhet i morgon. Det är det här trista stället som gör dig deprimerad. Det gör åtminstone mig jäkligt deprimerad, det är ett som är säkert”, tillade hon. ”Har du mejlat den där killen om matlagningskursen än?”

”Ja.”

”Och när börjar den?”

”Nästa vecka.”

”Bra. Då har vi tid att börja välja ut möbler till vårt nya hem.” CeCe kom fram och gav mig en spontan kram. ”Jag längtar efter att få visa det för dig.”

”Är den inte fantastisk?”

CeCe höll ut armarna som för att omfamna utrymmet och hennes röst studsade mot väggarna när hon gick fram till den enorma glasväggen på framsidan och drog upp en skjutdörr.

”Och titta här, balkongen är till dig”, sa hon och vinkade åt mig att följa efter henne. Vi klev ut. ”Balkong” var ett alldeles för undermåligt ord för att beskriva det vi stod på. Det var mer som en lång och vacker terrass upphöjd i luften ovanför Themsen. ”Här kan du

ha alla dina örter och de där blommorna som du gillar att pyssla med på Atlantis”, tillade CeCe när hon gick fram till räcket och blickade ut över det grå vattnet långt där nedanför. ”Är det inte fantastiskt?”

Jag nickade, men hon var redan på väg in igen så jag följde efter henne.

”Köket är inte insatt än, men så snart jag har skrivit under har du fria händer att välja ut vilken spis du vill ha, vilket kylskåp och så vidare. Nu när du ska bli proffs”, sa hon med en blinkning.

”Knappast, CeCe. Jag ska bara gå en kort kurs.”

”Men du är så begåvad att jag är säker på att du kommer att få jobb på en gång när de ser vad du kan. Hur som helst så tycker jag att den är perfekt för oss båda två, gör inte du det? Jag kan använda den där delen som ateljé.” Hon pekade på en yta som var inklämd mellan den borte väggen och en spiraltrappa. ”Ljuset är helt fantastiskt. Och du får ditt stora kök och även ett utrymme utomhus. Det var det närmaste Atlantis jag kunde hitta i centrala London.”

”Ja, den är jättefin, tack.”

Jag såg hur upphetsad hon var över sitt fynd och jag fick erkänna att lägenheten var imponerande. Jag ville inte spräcka bubblan genom att säga henne sanningen: att bo i något som liknade en ofantlig, karaktärlös glaslåda med utsikt över en mörk flod kunde inte ha varit mer fjärran från Atlantis.

Medan CeCe och mäklaren talade om de ljusa trägolven som skulle läggas, skakade jag på huvudet åt mina negativa tankar. Jag visste att jag var hopplöst bortskämd. Jämfört med Delhis gator eller kåkstäderna jag hade sett i utkanten av Phnom Penh var det trots allt ingen prövning att bo i en nybyggd lägenhet i London.

Men saken var den att jag faktiskt skulle ha föredragit en pytteliten, enkel hydda – som åtminstone skulle ha sin stomme fast förankrad i marken – med en ytterdörr som ledde raka vägen ut till en jordplätt.

Jag lyssnade med ett halvt öra till CeCes pladder om en fjärrkontroll som öppnade och stängde persiennerna och en annan som styrde det inbyggda högtalarsystemet. Bakom mäklarens rygg

gjorde hon tecknet för ”småskojare” till mig och himlade med ögonen. Jag lyckades le svagt till svar och kände mig desperat klaustrofobisk eftersom jag inte kunde öppna dörren och bara *springa* ... Städerna kvävde mig och jag tyckte att ljudet, lukterna och folkmassorna var överväldigande. Men lägenheten var åtminstone öppen och luftig ...

”Sia?”

”Förlåt, CeCe, vad sa du?”

”Ska vi gå upp och titta på vårt sovrum?”

Vi gick upp för spiraltrappan och in i rummet som CeCe sa att vi skulle dela trots att det fanns ett extrarum. Och jag kände hur det gick en rysning genom mig till och med när jag tittade på utsikten, som verkligen var spektakulär här uppfifrån. Sedan inspekterade vi det intilliggande badrummet och jag visste att CeCe hade gjort sitt absolut bästa för att hitta något fint som passade oss båda två.

Men sanningen var den att vi inte var gifta. Vi var *sysstrar*.

Efteråt insisterade CeCe på att släpa med mig till en möbelaffär på King's Road och sedan tog vi bussen tillbaka över floden, över Albert Bridge.

”Den här bron är döpt efter drottning Victorias man”, sa jag av gammal vana. ”Och det finns ett minnesmärke över honom i Kensington ...”

CeCe avbröt mig genom att göra tecknet för ”skrytmåns”. ”Ärligt talat, Star, säg inte att du fortfarande släpar runt på en guidebok?”

”Jo”, erkände jag och gjorde vårt tecken för ”nörd”. Jag älskade historia.

Vi klev av bussen i närheten av vår lägenhet och CeCe vände sig mot mig. ”Vi kan väl äta middag ute på stan. Vi borde fira.”

”Vi har inte råd med det.” *Eller jag, tänkte jag, har åtminstone inte det.*

”Jag bjuder”, lovade CeCe.

Vi gick till en pub i närheten och CeCe beställde en flaska öl till sig själv och ett litet glas vin åt mig. Ingen av oss drack särskilt mycket – framför allt CeCe klarade inte av alkohol, något hon hade fått lära sig den hårda vägen efter en ovanligt vild tonårsfest. Medan

hon stod i baren, funderade jag över de mystiska pengar som CeCe plötsligt hade kommit över dagen efter att alla vi systrar hade fått varsitt kuvert från Pa Salt av hans advokat Georg Hoffman. CeCe hade åkt för att träffa honom i Genève. Hon hade bönat och bett Georg att låta mig följa med henne in på mötet, men han hade vägrat blankt.

”Jag måste tyvärr följa min klients instruktioner. Er far insisterade på att alla eventuella möten jag har med hans döttrar ska ske individuellt.”

Så jag hade väntat i receptionen medan hon gick in för att träffa honom. När hon kom ut igen såg jag att hon var spänd och upphetsad.

”Förlåt, Sia, men jag var tvungen att skriva under någon korkad sekretessklausul. Förmodligen ännu en av Pas små lekar. Det enda jag kan säga är att det är goda nyheter.”

Så vitt jag visste var det den enda hemlighet som CeCe någonsin hade haft för mig under hela vår uppväxt och jag hade fortfarande ingen aning om var alla de här pengarna kom ifrån. Georg Hoffman hade förklarat för oss att Pas testamente var tydligt: vi skulle fortsätta att få våra väldigt enkla underhåll, och endast det. Men vi kunde när som helst komma till honom för att få extrapengar om det behövdes. Så kanske behövde vi helt enkelt bara fråga, precis som CeCe förmodligen hade gjort.

”Skål!” CeCe klingade sin ölfaska mot mitt glas. ”För vårt nya liv i London.”

”Och för Pa Salt”, sa jag och höjde mitt glas.

”Ja”, höll hon med. ”Du älskade honom verkligen va?”

”Gjorde inte *du* det?”

”Det är klart att jag gjorde, jättemycket. Han var ... speciell.”

Jag betraktade CeCe när vår mat kom på bordet och hon hungrigt började äta, och tänkte att hans död inte kändes som vår gemensamma sorg utan bara min, trots att vi båda två var hans döttrar.

”Tycker du att vi ska köpa lägenheten?”

”Det är ditt beslut, CeCe. Det är inte jag som betalar så jag har ingenting att säga till om.”

”Var inte fänig, du vet att det som är mitt är ditt och tvärtom. Och om du bestämmer dig för att öppna det där kuvertet som han lämnade till dig någon gång så vet man aldrig vad du kan få reda på”, uppmuntrade hon.

Hon hade varit på mig ända sedan vi fick kuverten. Hon hade slitit upp sitt nästan direkt efteråt och förväntat sig att jag skulle göra likadant.

”Kom igen nu, Sia, ska du inte öppna det?” pressade hon mig.

Men jag kunde bara inte ... för vad som än fanns i det, skulle det betyda att jag accepterade att Pa var borta. Och jag var inte redo att släppa taget om honom än.

När vi hade ätit betalade CeCe notan och vi gick tillbaka till lägenheten, där hon ringde banken för att föra över handpenningen. Sedan slog hon sig ner framför sin laptop och klagade på det svajiga bredbandet.

”Kom och hjälp mig att välja ut några soffor”, ropade hon från vardagsrummet när jag höll på att fylla vårt gulnade badkar med ljummet vatten.

”Jag ska precis ta ett bad”, ropade jag och låste dörren.

Jag lade mig ner i vattnet och lutade huvudet bakåt så att öronen och håret hamnade under ytan. Jag lyssnade till de kluckande ljuden – *livmoderljud*, tänkte jag – och bestämde mig för att jag måste åka bort innan jag blev fullständigt galen. Inget av det här var CeCes fel och jag ville verkligen inte ta ut det på henne. Jag älskade henne. Hon hade funnits där för mig varenda dag under hela mitt liv, men ...

Tjugo minuter senare hade jag fattat ett beslut och gick in i vardagsrummet.

”Skönt bad?”

”Ja. CeCe ...”

”Kom och titta på sofforna som jag har hittat.” Hon vinkade mig till sig. Jag gjorde som hon bad och stirrade oseende på de olika nyanserna av gräddvitt.

”Vilken tycker du?”

”Den som du gillar. Inredning är din grej, inte min.”

”Vad tror du om den där?” CeCe pekade på skärmen. ”Självklart måste vi gå och provsitta i den, för den ska inte bara vara en skönhetsdetalj. Den måste vara bekväm också.” Hon skrev ner namn och adress på återförsäljaren. ”Vi kanske kan göra det i morgon?”

Jag tog ett djupt andetag. ”CeCe, skulle du ha något emot om jag åkte tillbaka till Atlantis några dagar?”

”Om det är det du vill, Sia, självklart. Jag ska kolla flyg åt oss.”

”Jag tänkte faktiskt att jag skulle åka ensam. Jag menar ...” Jag svalde och stålsatte mig för att inte tappa all kraft. ”Du har fullt upp här med lägenheten och allt och jag vet att du har en massa olika konstprojekt som du gärna vill sätta igång med.”

”Ja, men några dagar hemifrån skadar inte. Och om det är vad du behöver göra så förstår jag det.”

”Jag tror faktiskt”, sa jag bestämt, ”att jag skulle föredra att åka ensam.”

”Varför då?” CeCe vände sig mot mig och hennes mandelformade ögon var stora av förvåning.

”Bara för att ... jag ... skulle det. För att jag vill sitta i trädgården som jag hjälpte Pa Salt att anlägga och öppna mitt brev.”

”Jag förstår. Visst, självklart”, sa hon med en axelryckning.

Jag kände hur stämningen började bli frostig men den här gången tänkte jag inte ge efter för henne. ”Jag går och lägger mig. Jag har en fruktansvärd huvudvärk”, sa jag.

”Jag ska hämta huvudvärkstabletter åt dig. Vill du att jag kollar upp flyget?”

”Jag har redan tagit några, och ja, det vore toppen, tack. God natt.” Jag böjde mig fram och kysste min syster på hennes glänsande mörka huvud; det lockiga håret var som alltid klippt i en pojkaktig frisyr. Sedan gick jag in i det lilla städskrubbsliknande rummet med två sängar som vi delade.

Sängen var hård och smal och madrassen tunn. Även om vi båda två hade haft lyxen med en privilegierad uppväxt, hade vi tillbringat de senaste sex åren med att resa runt i världen och sova i olika kyffen och ingen av oss hade velat be Pa Salt om pengar ens när vi verkligen hade varit pank. Framför allt CeCe hade alltid varit för stolt för det

och det var därför jag var så förvånad över att hon nu verkade spendera pengar som om de brann i fickan på henne, när det var *honom* hon måste ha fått dem ifrån.

Jag kunde kanske fråga Ma om hon visste något mer, men hon brukade vara oerhört försiktig när det gällde att sprida skvaller bland oss systrar.

”Atlantis”, mumlade jag. *Frihet ...*

Och den kvällen somnade jag nästan direkt.

CHRISTIAN VÄNTADE PÅ MIG med båten när taxin körde fram till pontonen som låg förtöjd i Genève sjön. Han välkomnade mig som vanligt med sitt varma leende och för första gången undrade jag hur gammal han egentligen var. Trots att jag var säker på att han hade varit skeppare på vår motorbåt sedan jag var en liten flicka, såg han inte ut att vara en dag över trettiofem med sitt mörka hår, sin bronsfärgade hud och vältränade kropp.

Vi gav oss iväg över sjön och jag lutade mig tillbaka på den bekväma skinnbänken i aktern på båten och tänkte på hur personalen som jobbade på Atlantis aldrig verkade åldras. Medan solen sken och jag andades in den välbekanta friska luften, funderade jag på om Atlantis kanske *var* förtrollat och att de som bodde innanför dess väggar hade fått gåvan evigt liv och skulle finnas där för alltid.

Alla utom Pa Salt ...

Jag stod knappt ut med att tänka på senaste gången jag var här. Alla vi sex systrar – var och en av oss adopterad och hemförd från jordens alla hörn av Pa Salt, och döpta i tur och ordning efter De sju systrarna – hade samlats i vårt barndomshem efter att han hade dött. Det hade inte ens varit någon begravning, ett tillfälle för oss att sörja hans bortgång. Ma berättade att han hade insisterat på att bli begravd i enskildhet ute till havs.

Det enda vi hade haft var hans schweiziske advokat, Georg Hoffman, som visade oss något som vid första anblicken såg ut att vara ett utsmyckat solur som plötsligt hade dykt upp i Pas favoritdel av trädgården över natten. Men Georg hade förklarat att den

kallades för armillarsfär och att den visade stjärnornas position. Och ingraverat på banden som omslöt det gyllene klotet i mitten, stod våra namn och en uppsättning koordinater, som visade sig förklara exakt var Pa hade hittat var och en av oss, tillsammans med ett citat skrivet på grekiska.

Maia och Ally, mina två äldre systrar, hade försett resten av oss med platsen som koordinaterna pekade ut och en översättning av våra grekiska inskriptioner. Båda mina var fortfarande olästa. Jag hade lagt dem i en plastficka tillsammans med brevet som Pa Salt hade skrivit till mig.

Båten började sakta ner och genom slöjan av träd som skyddade det från insyn kunde jag skymta det vackra huset som vi alla hade växt upp i. Det såg ut som ett sagoslott med sin ljusrosa fasad och sina fyra torn, med fönstren glittrande i solskenet.

När vi hade blivit visade armillarsfären och fått breven, hade CeCe haft bråttom att ge sig av. Det hade inte jag. Jag hade velat vara kvar åtminstone ett litet tag och sörja Pa Salt i huset där han hade uppfostrat mig med så mycket kärlek. Två veckor senare var jag nu tillbaka, i desperat jakt på den styrka och ensamhet som jag behövde för att förlika mig med hans död och kunna gå vidare.

Christian styrde in båten till bryggan och gjorde fast repen. Han hjälpte mig upp och jag såg Ma komma gående emot mig över gräset, som hon hade gjort varenda gång jag hade återvänt hem. Bara åsynen av henne fick mina ögon att tåras och snart befann jag mig i hennes välkomnande famn och fick en varm kram.

”Vilken glädje att ha dig tillbaka här hos mig, Star”, sa Ma när hon kysste mig på båda kinderna och sedan tog ett steg tillbaka för att titta på mig. ”Jag tänker inte säga att du är för smal, för det är du alltid”, sa hon med ett leende medan hon ledde mig mot huset. ”Claudia har gjort din favoriträtt – äppelstrudel – och tevattnet kokar redan.”

Hon gjorde en gest mot bordet på terrassen. ”Sätt dig här och njut av den sista kvällssolen. Jag bär in din väska och ber Claudia komma ut med teet och kakan.”

Jag betraktade henne när hon försvann in i huset och vände mig sedan om för att ta in den prunkande trädgården och den perfekta

gräsmattan. Jag såg Christian gå längs den knappt synliga stigen upp till lägenheten ovanpå båthuset, som låg i en skyddad vik bortanför husets trädgård. Atlantis väloljade maskineri fungerade fortfarande, trots att dess ursprungliga uppfinnare inte längre var här.

Ma dök upp igen, följd av Claudia med en tebricka. Jag log mot henne eftersom jag visste att Claudia talade ännu mer sällan än jag och aldrig skulle starta ett samtal.

”Hej, Claudia. Hur är det med dig?”

”Jag mår bra, tack”, svarade hon med sin kraftiga tyska brytning. Alla vi flickor var tvåspråkiga och talade franska och engelska sedan barnsben, eftersom Pa hade insisterat på det, och vi talade bara engelska med Claudia. Ma var fransyska rakt igenom. Hennes härkomst syntes tydligt i hennes enkla men prydliga sidenblus och kjol, och håret som var tillbakadraget i en chinjong. Genom att samtala med dem båda hade vi flickor lärt oss att byta språk på ett ögonblick.

”Jag ser att du fortfarande inte har klippt håret”, log Ma och gjorde en gest mot min långa blonda lugg. ”Så hur är det med dig, *chérie*?” Hon hällde upp te medan Claudia gick tillbaka in.

”Okej.”

”Det vet jag att du inte är. Det är ingen av oss. Hur skulle vi kunna vara det när det här hemska hände så nyligen?”

”Nej”, höll jag med när hon gav mig mitt te och jag hällde i mjölk och tre teskedar socker. I kontrast till mina systrars retsamma kommentarer om att jag var så smal, var jag en riktig sockerrätta.

”Hur är det med CeCe?”

”Hon säger att hon mår bra, fast jag vet inte riktigt.”

”Sorg påverkar oss alla på väldigt olika sätt”, sa Ma tankfullt. ”Och ofta orsakar den förändringar. Visste du att Maia har flugit till Brasilien?”

”Ja, hon skickade ett mejl till mig och CeCe för några dagar sedan. Vet du varför?”

”Jag måste utgå ifrån att det har något att göra med brevet som er far lämnade åt henne. Men oavsett anledningen så är jag glad för hennes skull. Det skulle ha varit fruktansvärt för henne att stanna

här ensam och sörja honom. Hon är för ung för att gömma sig. Du om någon vet ju hur resande kan vidga ens vyer.”

”Det gör jag. Men jag har fått nog av resor nu.”

”Har du, Star?”

Jag nickade och kände plötsligt samtalets tyngd på mina axlar. I vanliga fall skulle CeCe sitta bredvid mig och tala för oss båda två. Men Ma satt tyst så jag var tvungen att fortsätta på egen hand.

”Jag har sett tillräckligt.”

”Det är jag säker på att du har”, svarade Ma med ett mjukt skratt. ”Finns det någon plats som ni inte har besökt under de senaste sex åren?”

”Australien och Amazonas.”

”Varför just de platserna?”

”CeCe är livrädd för spindlar.”

”Självklart!” Ma slog ihop händerna vid minnet. ”Och ändå verkade det som om det inte fanns någonting hon var rädd för som barn. Du minns säkert hur hon alltid hoppade från de högsta klipporna ner i havet.”

”Eller klättrade uppför dem”, tillade jag.

”Och kommer du ihåg att hon kunde hålla andan under vattnet så länge att jag blev orolig för att hon hade drunknat?”

”Ja, det gör jag”, sa jag bistert och tänkte tillbaka på hur hon hade försökt övertala mig att börja med hennes extremsporter. Det hade jag vägrat att göra. Under våra resor i Asien brukade hon vara iväg och dyka i flera timmar eller försöka klättra uppför de oberäkneliga vulkanerna i Thailand och Vietnam. Men oavsett om hon var under vattenytan eller högt ovanför mig, låg jag orörlig i sanden och läste en bok.

”Och hon avskydde att ha på sig skor ... Jag var tvungen att tvinga på henne dem när hon var liten”, sa Ma med ett leende.

”En gång kastade hon dem i sjön.” Jag pekade mot det lugna vattnet. ”Jag blev tvungen att övertala henne att simma ut och hämta dem.”

”Hon har alltid varit en fri själ”, suckade Ma. ”Men så modig ... Och så en dag när hon var kanske sju år, hörde jag ett högt skrik från

ert rum och trodde att CeCe höll på att bli mördad. Men nej, det var bara en spindel i samma storlek som ett tjugocentimesmynt i taket ovanför henne. Vem skulle ha trott det?” Hon skakade på huvudet åt minnet.

”Hon är rädd för mörkret också.”

”Det visste jag inte.” Mas blick blev frånvarande och det kändes som om jag på något sätt hade förolämpat hennes moderstalanger – den här kvinnan som hade blivit anställd av Pa Salt för att ta hand om oss adopterade bebisar, som blev till barn och sedan unga kvinnor under hennes vakande blick; som agerade *in loco parentis* när Pa var utomlands på sina resor. Hon hade inga genetiska band till någon av oss. Och ändå betydde hon så oerhört mycket för oss allihop.

”Hon skäms för att berätta om sina hemska mardrömmar.”

”Så det var därför du flyttade in i hennes rum?” sa hon och förstod äntligen efter alla dessa år. ”Och anledningen till att du frågade mig om ni kunde få en nattlampa strax därefter?”

”Ja.”

”Jag trodde att den var till dig, Star. Jag antar att det bara visar att vi aldrig känner dem som vi har uppfostrat lika väl som vi tror att vi gör. Hur är det i London?”

”Jag gillar det, men vi har inte varit där så länge. Och ...” Jag suckade, eftersom jag inte kunde sätta ord på min förtvivlan.

”Du sörjer”, avslutade Ma åt mig. ”Och du kanske känner att det inte spelar någon roll var du är någonstans just nu.”

”Ja, men jag ville verkligen komma hit.”

”Och det är ett nöje att ha dig här, *chérie*, framför allt alldeles för mig själv. Det har inte hänt särskilt ofta, eller hur?”

”Nej.”

”Vill du att det ska hända oftare, Star?”

”Jag ... ja.”

”Det är en naturlig utveckling. Varken du eller CeCe är barn längre. Det betyder inte att ni inte kan fortsätta ha en nära relation, men det är viktigt för er båda två att leva era egna liv. Jag är säker på att CeCe måste känna likadant.”

”Nej, Ma, det gör hon inte. Hon behöver mig. Jag kan inte lämna

henne”, slängde jag plötsligt ur mig när all frustration och rädsla och ... *ilska* över mig själv och situationen bubblade upp inom mig. Trots att jag var duktig på självbehärskning klarade jag inte av att hålla tillbaka den plötsliga, enorma snyftning som steg ur djupet av min själ.

”Åh, *chérie*.” Ma reste sig upp och skymde för ett ögonblick solen innan hon ställde sig på knä bredvid mig och tog mina händer. ”Du behöver inte skämmas. Det är hälsosamt att släppa ut allting.”

Och det gjorde jag. Jag kunde inte kalla det för att gråta, för det lät mer som ett ylande när alla outtalade ord och känslor som hade varit inlåsta inom mig vällde ut i en strid ström.

”Förlåt, förlåt ...” mumlade jag när Ma drog fram ett paket näsdukar ur fickan för att torka upp tidvattenvågen av tårar. ”Bara ... upprörd över Pa ...”

”Det är klart att du är och det finns verkligen ingen anledning att be om ursäkt”, sa hon mjukt och jag satt där och kände mig som en bil vars bensintank precis hade blivit tom. ”Jag har ofta varit orolig över att du håller så mycket gömt inom dig. Så nu är jag gladare”, log hon, ”även om inte du är det. Får jag föreslå att du går upp till ditt sovrum och fräschar upp dig lite före middagen?”

Jag följde efter henne in. Huset hade en sådan speciell doft och jag hade ofta försökt analysera den så att jag skulle kunna återskapa den i mina tillfälliga hem – en aning citron, cederträ, nybakade kakor ... men den var självklart mer än summan av sina beståndsdelar och helt enkelt unik för Atlantis.

”Vill du att jag följer med dig upp?” frågade Ma när jag klev upp i trappan.

”Nej. Jag klarar mig.”

”Vi pratar igen lite senare, *chérie*, men om du behöver mig så vet du var jag finns.”

Jag kom upp på husets översta våning där alla vi flickor hade våra sovrum. Ma hade också en svit längre bort i korridoren, med ett eget litet vardagsrum och badrum. Rummet som jag delade med CeCe låg mellan Allys och Tiggys båda sovrum. Jag öppnade dörren och log åt färgen på tre av väggarna. CeCe hade gått igenom en ”gothperiod”

när hon var femton och hade velat måla dem svarta. Där hade jag dragit gränsen och föreslagit att vi skulle kompromissa med mörklila. CeCe hade insisterat på att dekorera den fjärde väggen själv, den vid hennes säng.

Efter att ha varit instängd i vårt sovrum hela dagen hade en glansögd CeCe kommit ut strax före midnatt.

”Nu får du titta på den”, hade hon sagt och föst in mig.

Jag hade stirrat upp på väggen och slagits av hur livfulla färger-na var: en intensivt midnattsblå bakgrund med inslag av ljusare himmelsblå stänk och i mitten en underbart lysande och flammande hop med gyllene stjärnor. Formen var genast bekant – CeCe hade målat De sju systrarna ... oss.

När mina ögon hade vant sig vid ljuset hade jag insett att varje stjärna bestod av små, exakta prickar, som små atomer som tillsammans gav liv åt helheten.

Jag hade känt henne bakom mig, hennes oroliga andetag mot min axel.

”Det här är ju helt fantastiskt, CeCe! Otroligt, verkligen. Hur kom du på det här?”

”Det gjorde jag inte. Jag bara” – hon hade ryckt på axlarna – ”visste hur jag skulle göra.”

Sedan dess hade jag haft gott om tid att titta på väggen från min säng och jag hittade fortfarande pyttesmå detaljer som jag aldrig hade lagt märke till förut.

Trots att våra systrar och Pa översvallande hade berömt henne, hade hon aldrig använt sig av samma stil igen.

”Jamen, det var bara något som kom till mig. Jag har gått vidare sedan dess”, sa hon.

När jag tittade på den nu, tolv år senare, tyckte jag fortfarande att väggmålningen var det vackraste och mest fantasifulle konstverk som CeCe någonsin hade skapat.

Jag såg att min väska redan var upppackad och de få klädesplaggen låg prydligt vikta på stolen, så jag satte mig på sängen och kände mig plötsligt illa till mods. Det fanns nästan ingenting alls av ”mig” i det här sovrummet. Och jag hade ingen annan att skylla på än mig själv.

Jag gick fram till min byrå, drog ut den nedersta lådan och tog fram den gamla kakburken där jag förvarade mina allra käraste minnessaker.

Jag satte mig på sängen igen med burken i knäet, öppnade locket och tog sedan fram ett kuvert. Efter att ha legat i burken i sjutton år kändes det både torrt och lent mellan mina fingrar. Jag drog ut innehållet och tittade på det kraftiga korrespondenskortet av velängpapper där det fortfarande satt fast en pressad blomma.

Ja, du, min älskade Star, vi lyckades odla den trots allt.

Pa x

Jag strök med fingrarna över de skira kronbladen – de var spindelvävs-tunna, men innehöll fortfarande ett svagt minne av den livfulla, vinröda blomman som hade välsignat vår planta under den allra första blomningen, i trädgården som jag hade hjälpt Pa att anlägga under skolloven.

Det hade betytt att jag klev upp tidigt, innan CeCe vaknade. Hon sov tungt, framför allt efter att hon haft mardrömmar – som alltid verkade dyka upp mellan klockan två och klockan fyra – så hon märkte aldrig att jag försvann i gryningen. Pa mötte mig i trädgården och han såg ut som om han hade varit uppe i flera timmar, vilket han kanske hade varit också. Jag brukade vara trött men upphetsad över det han hade att visa mig.

Ibland var det bara några frön i hans hand, andra gånger en skör ung planta som han hade tagit med sig hem från var det nu var han hade varit. Vi satt på bänken under rosenpergolan och hans starka bruna händer bläddrade fram sidorna i den enorma och mycket gamla botaniska encyklopedin tills vi hittade vår skatts ursprung. När vi hade läst om dess naturliga miljö och vad den gillade och inte gillade, gick vi runt i trädgården och bestämde tillsammans den bästa platsen att sätta den på.

I verkligheten, tänkte jag nu, var det han som föreslog och jag bara höll med. Men det hade aldrig känts så. Det hade känts som om min åsikt räknades.

Jag tänkte ofta tillbaka på liknelsen från Bibeln som han hade berättat för mig en gång medan vi arbetade: att varje levande varelse behövde bli varsamt omhändertagen från början av sitt liv. Och om den blev det skulle den så småningom växa sig stark och klara sig under många år framöver.

”Vi människor är så klart precis som frön”, hade Pa sagt med ett leende medan jag använde min vattenkanna i barnstorlek och han borstade bort den sött doftande torven från sina händer. ”Med sol och regn ... och kärlek har vi allt vi behöver.”

Vår trädgård blomstrade verkligen och under de där speciella morgnarna då jag arbetade i trädgården med Pa lärde jag mig tålmodets konst. När jag ibland gick tillbaka till planteringen några dagar senare, för att se om vår planta hade börjat växa, och fick se att det antingen inte hade hänt någonting eller att plantan såg brun och död ut, frågade jag Pa varför den inte spirade.

”Star”, brukade han säga när han tog mitt ansikte i sina väderbitna händer, ”allting som har ett bestående värde tar tid innan det förverkligas. Och när det väl gör det kommer du att vara glad över att du höll ut.”

Så, tänkte jag och stängde burken, i morgon ska jag kliva upp tidigt och gå tillbaka till vår trädgård.

På kvällen åt Ma och jag middag tillsammans i stearinljusens sken vid bordet på terrassen. Claudia hade lagat perfekt tillredda lammracks med glaserade babymorötter och färsk broccoli från köksträdgården. Ju mer jag började förstå mig på matlagning desto mer insåg jag hur duktig hon verkligen var.

När vi hade avslutat vår måltid vände sig Ma mot mig. ”Har du bestämt dig för vart du ska ta vägen?”

”CeCe har sin konstkurs i London.”

”Jag vet, men nu frågar jag om dig, Star.”

”Hon håller på att köpa en lägenhet med utsikt över Themsen. Vi flyttar in där nästa månad.”

”Jag förstår. Gillar du den?”

”Den är väldigt ... stor.”

”Det var inte det jag frågade.”

”Jag kan bo där, Ma. Det är verkligen ett fantastiskt ställe”, tillade jag eftersom jag kände mig skyldig över min förtegenhet.

”Och du ska gå en matlagningskurs medan CeCe håller på med sin konst?”

”Ja, det ska jag.”

”När du var yngre trodde jag att du skulle bli författare”, sa hon.

”Du tog trots allt en examen i engelsk litteratur.”

”Ja, jag älskar att läsa.”

”Du underskattar dig själv, Star. Jag minns fortfarande berättelserna du brukade skriva som barn. På läste dem för mig ibland.”

”Gjorde han?” Tanken fyllde mig med stolthet.

”Ja. Och glöm inte bort att du erbjöds en plats på Cambridge University, som du tackade nej till.”

”Nej.” Till och med jag hörde hur tvärt mitt tonfall var. Det var ett ögonblick som jag fortfarande tyckte var smärtsamt att tänka på, till och med nio år senare ...

”Du har inget emot att jag söker till Cambridge va, Cee?” hade jag frågat min syster. ”Mina lärare tycker att jag borde göra det.”

”Självklart inte, Sia. Du är så smart så jag är säker på att du kommer in! Jag ska ta en titt på universiteten i England jag också, fast jag tvivlar på att jag blir erbjuden en plats någonstans. Du vet ju vilket dumhuvud jag är. Om jag inte får det så följer jag med dig och skaffar ett jobb i en bar eller något”, hade hon sagt med en axelryckning. ”Jag bryr mig inte. Det viktigaste är att vi är tillsammans, eller hur?”

Just då hade jag verkligen känt att det var så. Hemma och på internatskolan, där de andra flickorna märkte hur nära vårt förhållande var och lät oss vara för oss själva, var vi allt för varandra. Så vi kom överens om andra universitet som hade kurser som vi båda två tyckte lät bra, vilket betydde att vi kunde fortsätta att vara tillsammans. Jag sökte till Cambridge och till min förvåning blev jag erbjuden en plats på Selwyn College, under förutsättning att jag fick de betyg som krävdes på mina slutprov.

Jag hade suttit i Pas arbetsrum under julen och sett honom läsa antagningsbrevet. Han hade tittat upp på mig och jag hade njutit av stoltheten och sinnesrörelsen i hans ögon. Han hade pekat på den lilla granen som var täckt av antikt pynt. I toppen på den gnistrade en vacker silverstjärna.

”Det där är du”, hade han sagt med ett leende. ”Tänker du tacka ja till platsen?”

”Jag ... vet inte. Jag väntar och ser hur det går för CeCe.”

”Men det måste vara ditt beslut. Det enda jag kan säga är att du någon gång måste göra det som är rätt för dig”, hade han tillagt skarpt.

Därefter fick CeCe och jag två erbjudanden var från universitet som vi båda hade sökt till, sedan gjorde vi våra prov och väntade nervöst på att få våra resultat.

Två månader senare satt vi tillsammans med våra systrar på mellandäck på *Titan*, Pas magnifika yacht. Vi var ute på vår årliga kryssning – det året seglade vi längs Frankrikes södra kust – och höll nervöst i kuverten med våra slutbetyg. Pa hade precis gett oss dem från högen med post som levererades med motorbåt med jämna mellanrum, var vi än befann oss ute på havet.

”Jaha, flickor”, hade Pa sagt och lett åt våra spända ansiktsuttryck, ”vill ni öppna dem här eller i enskildhet?”

”Kan lika gärna få det gjort”, hade CeCe sagt. ”Öppna ditt först du, Star. Jag vet att jag förmodligen ändå har misslyckats.”

Medan alla mina systrar och Pa tittade på, öppnade jag med darande fingrar kuvertet och drog ut pappersarken som låg inuti.

”Ja?” hade Maia frågat när jag tog god tid på mig att läsa resultatet.

”Jag fick 5,4 totalt ... och en 6:a i engelska.”

Alla började hurra och klappa händerna och jag fick en hård kram av mina systrar.

”Nu är det din tur, CeCe”, hade Electra, vår yngsta syster, sagt med glittrande ögon. Vi visste allihop att CeCe hade fått kämpa i skolan på grund av sin dyslexi, medan Electra skulle klara vilka prov som helst om hon inte var så lat.

”Vad det än står så bryr jag mig inte”, hade CeCe defensivt sagt och jag hade tecknat ”lycka till” och ”älskar dig” till henne. Hon hade

slitit upp kuvertet och jag hade hållit andan medan hennes blick gled över resultaten.

”Jag ... åh, herregud! Jag ...”

Vi hade hållit andan allihop.

”Jag blev godkänd! Star, jag blev godkänd! Det betyder att jag har kommit in på Sussex för att studera konsthistoria.”

”Det är ju fantastiskt!” hade jag svarat eftersom jag visste hur hårt hon hade slitit, men jag hade också sett Pas frågande ansiktsuttryck när han tittade på mig. Han visste vilket beslut jag nu var tvungen att fatta.

”Grattis, älskling”, hade Pa Salt sagt och lett mot CeCe. ”Sussex är en väldigt vacker del av världen och som ni vet är det där som Seven Sisters-klipporna ligger.”

Lite senare hade CeCe och jag suttit på båtens övre däck och betraktat den magnifika solnedgången över Medelhavet.

”Jag förstår fullkomligt om du vill tacka ja till platsen på Cambridge i stället för att följa med mig till Sussex och plugga där, Sia. Jag vill inte stå i vägen för dig eller så. Men ...” Hennes underläpp hade darrat. ”Jag vet inte vad jag skulle göra utan dig. Gud vet hur jag skulle klara av att skriva de där uppsatserna om du inte var där och hjälpte mig.”

Den natten hade jag hört CeCe röra sig och jämra sig tyst. Och jag hade vetat att en av hennes fruktansvärda mardrömmar hade börjat. Eftersom jag vid det här laget hade lärt mig att se tecknen, hade jag klivit upp ur min säng och krupit ner i hennes och mumlat tröstande ljud, men jag visste också att jag inte skulle kunna väcka henne. Hon hade jämrat allt högre och börjat ropa otydbara ord som jag hade slutat försöka förstå.

Hur skulle jag kunna lämna henne? Hon behöver mig ... och jag behöver henne. ...

Och på den tiden gjorde jag det.

Så jag hade tackat nej till Cambridge och tackat ja till Sussex tillsammans med min syster. Och halvvägs igenom den tredje terminen av hennes treåriga utbildning hade CeCe meddelat att hon tänkte hoppa av.

”Du förstår, eller hur, Sia?” hade hon sagt. ”Jag vet hur man målar och ritar, men jag kan för mitt liv inte få ihop en uppsats om renässansens målare och alla deras ändlösa förbannade tavlor med Madonnan. Jag klarar inte av det. Förlåt, men jag gör det bara inte.”

Strax därefter hade CeCe och jag lämnat rummet som vi delade på universitetsområdet och hyrt en sjabbig lägenhet tillsammans. Och medan jag gick på föreläsningar hade hon tagit bussen till Brighton för att jobba som servitris.

Året som följde hade jag varit närmare att misströsta än någonsin när jag tänkte på drömmen jag hade gett upp.

3

EFTER MIDDAGEN ursäktade jag mig och gick upp till vårt rum. Jag tog fram mobilen ur ryggsäcken för att kolla mina meddelanden och såg att jag hade fyra sms och ett antal missade samtal – alla var från CeCe. Precis som jag hade lovat hade jag skickat ett sms till henne när planet hade landat i Genève och nu skickade jag ett kort svar där jag skrev att jag mådde bra och tänkte gå och lägga mig tidigt och att vi skulle höras i morgon. Jag stängde av telefonen, kröp ner under täcket och låg där och lyssnade till tystnaden. Och jag insåg hur ovanligt det var för mig att sova ensam i ett rum, i ett hus som en gång hade varit fullt av liv och rörelse. I natt skulle jag inte bli väckt av CeCes mumlanden. Jag kunde sova ostört ända till morgonen om jag ville.

Och ändå fick jag göra mitt bästa för att inte sakna henne när jag slöt ögonen.

Nästa morgon blev jag upp tidigt, satte på mig jeans och en munktröja, tog upp plastfickan och smög nedför trappan. Tyst öppnade jag ytterdörren och tog stigen till vänster mot Pa Salts favoritdel av trädgården, med plastfickan som innehöll hans brev, mina koordinater och den översatta grekiska inskriptionen hårt i handen.

Långsamt vandrade jag längs rabatterna som vi hade planterat tillsammans och tittade efter hur det stod till med vår avkomma. I juli stod de på höjden av sin skönhet: flerfärgade zinnia, lila astrar

och luktarter samlade likt små fjärilar, och så rosorna som klättrade över hela pergolan och skuggade bänken.

Jag insåg att det bara var jag kvar nu som kunde ta hand om dem. Även om Hans, vår gamle trädgårdsmästare, var växternas ”skötare” när Pa och jag inte kunde vara här och ta hand om dem själva, kunde jag aldrig vara säker på att han älskade dem så som vi gjorde. Korkat egentligen att tänka på växter som barn. Men som Pa ofta hade sagt till mig var omvårdnaden nästan densamma.

Jag stannade till för att beundra en växt som stoltserade med skira lilaröda blommor upplyfta på smala stjälkar ovanför en massa djupgröna blad.

”Den heter *Astrantia major*”, hade Pa sagt när vi sådde de små fröna i krukor nästan två decennier tidigare. ”Man tror att namnet härstammar från *aster*, det latinska ordet för stjärna. Och när den blommar har den underbara stjärnformade blommor. Den kan vara svår att få att växa, framför allt eftersom de här fröna har rest med mig från ett annat land och är gamla och torra. Men om vi lyckas kräver den inte särskilt mycket skötsel, bara bra jord och lite vatten.”

Några månader senare tog Pa med mig till en skuggig del av trädgården för att plantera ut de små plantorna, som mirakulöst nog hade grott efter att ha fått kärlek och en tid i kylskåpet vilket Pa sa var nödvändigt för att ”chocka liv” i fröna.

”Nu måste vi ha tålamod och hoppas att de gillar sitt nya hem”, hade han sagt medan han torkade bort jorden från våra händer.

Astrantian tog ytterligare två år på sig innan den blommade, men sedan dess hade den glatt förökats sig och självsått sig lite överallt i trädgården. Nu tittade jag på den, plockade en blomma och strök med fingertopparna över de sköra kronbladen. Saknaden efter Pa var outhärdlig.

Jag vände mig om och gick mot bänken som stod under rosenpergolan. Träet var fortfarande täckt av dagg och jag torkade av den med armen. Jag satte mig ner och det kändes som om fukten höll på att leta sig ända in i min själ. Jag tittade på plastfickan där kuverten låg och undrade om det hade varit ett misstag att ignorera CeCes ursprungliga vädjan om att öppna våra brev tillsammans.

Mina händer skakade när jag tog fram Pas kuvert. Med en djup suck öppnade jag det. Inuti låg ett brev och även något som såg ut som en liten, smal smyckeask. Jag vek upp brevet och började läsa.

Atlantis
Genèvesjön
Schweiz

Min älskade Star,

På något sätt är det väldigt passande att jag skriver till dig eftersom vi båda två vet att det är det sätt du föredrar att kommunicera på. Än i dag skattar jag högt de långa brev som du skrev till mig när du gick på internatskolan och universitetet. Och efter det under dina många resor till världens alla hörn.

Som du kanske vet vid det här laget har jag försökt förse var och en av er med passande information om er genetiska härkomst. Även om jag gärna vill tro att ni flickor verkligen är mina, och så mycket en del av mig som ett biologiskt barn kan vara, kanske det kommer en dag då informationen jag har kan vara till nytta för er. Med det sagt har jag även accepterat att det är en resa som kanske inte alla mina döttrar vill göra. Framför allt du, min älskade Star – kanske den känsligaste och mest komplexa av alla mina flickor.

Det här brevet är det som har tagit längst tid att komponera – delvis för att jag har skrivit det på engelska, inte franska, och jag vet att din användning av grammatik och kommatering är vida överlägsen min, så var snäll och ha överseende med de eventuella misstag jag gör. Men också för att jag kämpar med att hitta ett bra sätt att förse dig med precis tillräckligt mycket information för att leda dig till rätt spår i ditt sökande, utan att störa ditt liv om du nu skulle välja att inte undersöka din härkomst vidare.

Intressant nog har ledtrådarna som jag har kunnat ge dina systrar varit döda ting medan din kommer att innebära muntlig kommunikation, helt enkelt för att spåret som leder tillbaka till din ursprungliga historia har varit mycket väl dolt genom åren

och du kommer att behöva andras hjälp för att nysta upp det. Det är först nyligen som jag fick reda på detaljerna, men om det är någon som kan göra detta så är det du, min strålande Star. Den där snabbtänkta hjärnan du har, tillsammans med din förståelse för den mänskliga naturen – som du genom åren har studerat genom att observera och framför allt lyssna – kommer att hjälpa dig om du bestämmer dig för att följa spåret.

Så jag har gett dig en adress – den finns på ett kort som sitter fast på baksidan av det här brevet. Och om du bestämmer dig för ett besök så fråga efter en kvinna vid namn Flora MacNichol.

Till sist, innan jag avslutar och tar farväl, vill jag berätta för dig att man ibland måste fatta svåra beslut som just då kan kännas som om de kommer att såra de människor man älskar. Och det kanske de gör, åtminstone för ett tag. Men oftast kommer förändringarna som beslutet för med sig att vara det bästa även för andra. De kommer hjälpa dem att gå vidare.

Min älskade Star, jag ska inte tjata på dig; vi vet båda två vad det är jag syftar på. Under mina år här på jorden har jag lärt mig att ingenting varar för evigt – och att förvänta sig det är förstås det allra största misstag som vi människor kan göra. Förändringen kommer vare sig vi vill det eller inte, på en rad olika sätt. Och att acceptera detta är livsviktigt för att uppnå glädjen i att leva här på vår magnifika planet.

Vårda inte bara den underbara trädgård vi skapade tillsammans utan kanske också din egen någon annanstans. Och framför allt, vårda dig själv. Och följ din egen ledstjärna. Det är dags.

Din kärleksfulle far,

Pa Salt x

Jag tittade upp mot horisonten och såg solen titta fram bakom ett moln på andra sidan sjön och jaga bort skuggorna. Jag kände mig bedövd och ännu mer nedstämd än innan jag öppnade brevet. Kanske hade jag förväntat mig mer, för det var väldigt lite i brevet

som inte Pa och jag hade diskuterat medan han levde. På den tiden hade jag kunnat se in i hans vänliga ögon och känna den varsamma beröringen av hans hand på min axel medan vi arbetade i trädgården tillsammans.

Jag tog loss visitkortet som satt fast vid brevet med ett gem och läste texten som stod tryckt på det.

*Arthur Morston Books
190 Kensington Church Street
London W8 4DS*

Jag kom ihåg att jag en gång hade åkt buss genom Kensington. Om jag bestämde mig för att åka och träffa Arthur Morston skulle jag åtminstone inte ha lika långt att åka som Maia hade haft. Sedan tog jag fram citatet som hon hade översatt från armillarsfären.

Eken och cypressen växer inte i varandras skugga.

Jag log eftersom det beskrev mig och CeCe perfekt. Hon, så stark och oregerlig, med fötterna djupt rotade i marken. Jag, lång och spenslig, påverkad av minsta lilla vindpust. Jag kände redan till citatet. Det var från *Profeten*, av en filosof som hette Khalil Gibran. Och jag visste också vem som stod – åtminstone utåt sett – i ”skuggan” ...

Jag visste bara inte hur jag skulle göra för att kliva ut i solen.

När jag noggrant hade vikt ihop citatet igen tog jag fram kuvertet med koordinaterna som Ally hade lokaliserat. Hon hade skrivit ner platsen som de pekade ut. Av alla ledtrådar var det den här som skrämde mig mest.

Ville jag veta var Pa hade hittat mig?

Jag bestämde mig för att jag för tillfället inte ville det. Jag ville fortfarande tillhöra Pa och Atlantis.

När jag hade lagt tillbaka kuvertet i plastfickan tog jag fram smyckeasken och öppnade den.

Inuti låg en liten svart djurfigurin, gjord av onyx kanske, på en smal sockel av silver. Jag tog upp den och betaktade den; dess eleganta

linjer tydde helt klart på att det var ett kattdjur. Jag tittade på sockeln och såg att det fanns en stämpel och ett namn ingraverat.

Panter

I varje ögonhåla satt pyttesmå blanka bärnstenar som blinkade åt mig i den svaga morgonsolen.

”Vem ägde dig? Och vem var den personen för mig?” viskade jag ut i luften.

Jag lade tillbaka pantern i sin ask, reste mig och gick mot armillarsfären. Senast jag såg den hade alla mina systrar trängts runt den och undrat vad den betydde och varför Pa hade valt att lämna oss ett sådant arv. Jag kikade in i mitten och studerade det gyllene klotet och silverbanden som inneslöt det i en elegant bur. Det var utsökt formgivet och konturerna av världens kontinenter stod stolt ut mot de sju haven som omgav dem. Jag gick runt den och lade märke till de ursprungliga grekiska namnen på alla mina systrar – Maia, Alcyone, Celaeno, Taygete, Electra ... och självklart mitt eget: Asterope.

Vad är ett namn? Jag citerade Shakespeares Julia när hon undrade – precis som jag hade gjort många gånger förr – om vi allihop hade antagit personligheterna från våra mytologiska namnar, eller om våra namn hade antagit oss. Till skillnad från mina andra systrar verkade mycket mindre vara känt om min motsvarighets personlighet. Jag hade ibland undrat om det var därför jag kände mig så osynlig bland mina syskon.

Maia, skönheten; Ally, ledaren; CeCe, pragmatikern; Tiggy, vårdaren; Electra, eldklotet ... och så jag. Jag var tydligen fredsmäklaren.

Näja, om tystnad betydde att fred rådde så kanske jag *var* det. Och om en förälder gav en sin roll redan från födseln kanske man försökte leva upp till det idealet, oavsett vem man var. Och ändå fanns det inga tvivel om att alla mina systrar passade sina mytologiska motsvarigheter perfekt.

Merope ...

Min blick föll plötsligt på det sjunde bandet och jag lutade mig fram för att ta en närmare titt. Men till skillnad från de andra banden

fanns där inga koordinater. Och inget citat. Den saknade systemen, den sjunde bebisen som vi allihop hade förväntat oss att Pa skulle ta med sig hem men som aldrig hade dykt upp – fanns hon? Eller hade Pa känt – som den perfektionist han var – att armillarsfären och hans arv till oss inte skulle vara komplett utan hennes namn? Om någon av oss systrar fick barn och det barnet var en flicka, kunde vi kanske kalla henne ”Merope” och de sju banden skulle bli kompletta.

Jag satte mig tungt ner på bänken och funderade på om Pa någonsin hade nämnt en sjunde syster för mig. Så vitt jag kunde minnas hade han inte det. Han hade faktiskt sällan talat om sig själv; han hade alltid varit mycket mer intresserad av vad som hände i *mitt* liv. Och även om jag älskade honom så mycket som en dotter bara kunde älska sin far och han var den person – förutom CeCe – som jag älskade mest på hela jorden, insåg jag plötsligt att jag nästan inte visste någonting om honom.

Det enda jag visste var att han hade tyckt om trädgårdar och uppenbarligen hade varit oerhört rik. Men hur han hade blivit så rik var ett lika stort mysterium som det sjunde bandet på armillarsfären. Och ändå hade jag aldrig för ett ögonblick känt något annat än att vi hade en nära relation. Eller att han skulle ha undanhållit mig information om jag hade frågat honom något.

Kanske hade jag bara inte ställt de rätta frågorna. Kanske hade ingen av oss systrar gjort det.

Jag reste mig upp och gick runt i trädgården och tittade till växterna. Jag gjorde upp en lista i huvudet åt Hans, trädgårdsmästaren, som jag skulle träffa lite senare, innan jag lämnade Atlantis.

När jag gick tillbaka mot huset insåg jag att jag, trots att jag så desperat velat komma hit, nu ville flyga tillbaka till London och fortsätta med mitt liv.